

Pápay Eszter

Őszi sétány

Roskátag avar szerteszt,
koppanó, konok gesztenyék
s széttiport túske-burok.
A lét,
e fűrfangos gyilkos hurok
gyengéden körbevesz.
A lágú ölelésnek még böjtje lesz!

Ha majd sikoltó szelek karcolják
a sétány útjait,
átkozzuk a jövőt, mely ismét
a múltba vitt,

s vallatóra fog majd
(választ nem is várva)
dermedt templomtornyok
fagyos-néma árnya.

Fárad a fény.
Lassanként
szokni kell a csöndet,
estéket, mik észrevétlen szöknek
szívünkbe,
s aggatnak rá
ólmos könny-füzért.

A homály már a víz fölött.
A Duna lomhán, lustán gőzölög,
jaj, konok gesztenyék!...

Álmodni kéne most,
fényes tavaszt, szépet.

S elcsípni este még
a legutolsó révet.